

Lotta-Sofia Saahko

Virvon, varvon

KUVITTANUT

Christel Rönns

LOTTA ja
PAPPA

TAMMI

Ensimmäinen painos
Teksti © Lotta-Sofia Saahko ja Tammi 2025
Kuvitus © Christel Rönns 2025
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2025
Taitto: Christel Rönns

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-6080-8

Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Lotta-Sofia Saahko

Virvon, varvon

KUVITTANUT

Christel Rönns

TAMMI • HELSINKI

Lotta istuu papan keittiössä ja katselee ikkunasta. Ulkona on vielä lumista, vaikka paikoin pilkistääkin jo keväinen maa.

- Onko jokin vialla? pappa kysyy. - Näytät vähän surulliselta.

Lotta kohauttaa olkapäitään. Pappa tarjoaa hänelle suklaamunaa, mutta sitäkään Lotta ei halua.

- Luokkakaverit sanovat, että pukeudun kuin vanha mummo.

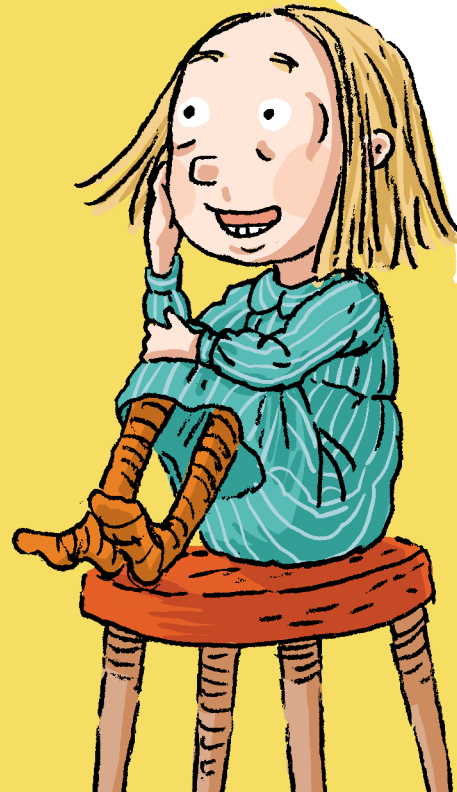
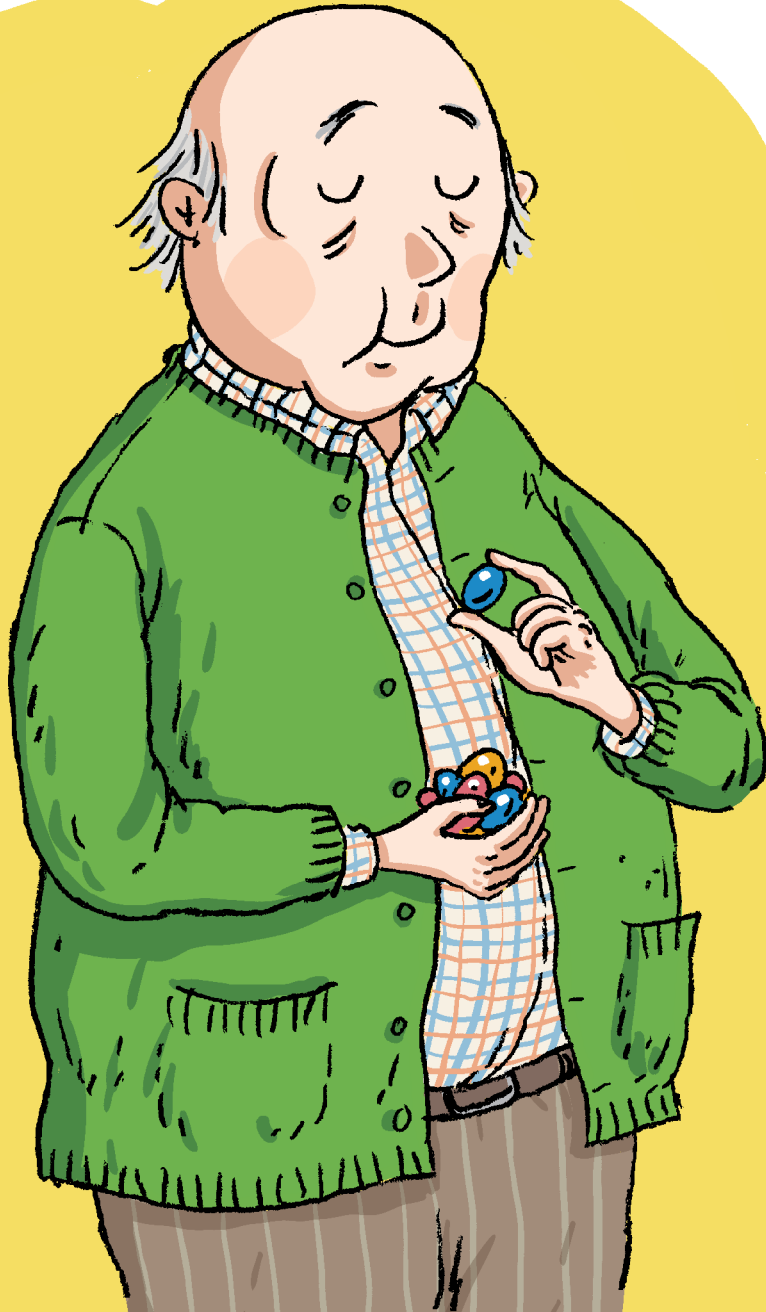
- Sinun mummosi pukeutui niin tyylikkäästi, että sehän on kehu, pappa naurahtaa. - Minusta mekkosi on nätti, ja on hienoa, että puet päällesi sitä mistä itse tykkää. Meillä ei sellaista mahdollisuutta lapsina ollut, koska meillä oli vain ne vaatteet, joissa olimme tulleet Karjalasta Suomeen.

- Eikö teillä ollut vaihtovaatteita ollenkaan? Lotta ihmettelee.

- Ei. Ja siitä meitä vasta kiusattiinkin, pappa sanoo. Sitten hän kertoo:

Kun minä olin pieni, meillä oli vain vähän vaatteita, ja kaikki käytettiin aina loppuun. Minä sain vaatteeni veljiltäni Aulikselta ja Aimolta, ja jos niihin tuli reikiä, ne korjattiin. Kenkinä minulla oli vain yksi pari kumisaappaita, joita käytin kesät talvet. Minua se ei hirveästi haitannut, mutta koulukavereita se tuntui haittaavan sitäkin enemmän.

- Mikä tuo ruma villapaita oikein on?
Eero nauroi, kun se alkoi käydä minulle
pieneksi. Molemmissa kyynärpäissä oli
paikat. - Pysykää kaukana! hän huusi
kavereilleen. - Se haisee!

- Sillä on ollut tuo paita jo sata
vuotta! muutkin pojat ilkkuivat.

- Se on niin köyhä.

Koulun jälkeen halusin pyytää äitiä kutomaan minulle uuden paidan, mutten kehdannut. Pojat olivat oikeassa. Me olimme köyhiä, eikä meillä ollut varaa lankoihin. Sitä paitsi äidillä oli vieras kylässä.

- Mitä te keitätte? kysyin äidiltä.

- Mämmiä, vastasi naapurin rouva. - Sitä täälläpäin syödään pääsiäisenä. Tämä ei ole vielä valmista, mutta haluatko maistaa?

En ollut koskaan kuullut moisesta ruuasta, sillä Karjalassa sitä ei saanut. Kurkistin kattilaan. Hyi! Se näytti yököttävältä.

Äiti laittoi ällöttävän mönjän muhimaan uuninpankollle,
ja minä mietin koulukavereideni sanomisia.

– Onko jokin vialla? äiti kysyi. – Näytät vähän
surulliselta.

Mutta minä en halunnut kertoa. Äidillä oli jo
ennestään ihan liikaa huolia.

- Minä teen kaikista hienoimman vitsan, sanoi Aulis.
- Minä saan kaikista eniten pääsiäismunia, väitti Aimo.
- Minä en osaa yhtään, kuiskasi Eero.

Rakastetun sarjan kolmannessa osassa pappa kertoo Lotalle keväästä, jolloin evakkolapset lähtivät virpomaan ja yrittivät ystäväystyä uuden kotikylänsä lasten kanssa. Papan koskettava tarina saa Lotankin pääsiäistunnelmiin ja miettimään ystävyiden taitoja.

Virvon, varvon on Lotta-Sofia Saahkon viides lastenkirja. Hän on kirjoittanut myös suosittuja tietokirjoja karjalaisuudesta. Lämpimällä tavalla menneisyyttä ja nykyaikaa yhdistävän kuvituksen on loihittanut taitava Christel Rönns.

